

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Oboer/382/2013                |
| Identifikačné číslo spisu: | 8412203417                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 28.02.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Alena Prieceľová         |
| Funkcia:                   | súdca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:8412203417.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného PRO CIVITAS, s. r. o., so sídlom: Astrová 2/A, Bratislava, IČO: 45 869 464, zast. advokátskou kanceláriou verita, s. r. o., so sídlom Karpatská 18, Bratislava, IČO: 35 940 875, konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta JUDr. Jozefa Nováka, proti povinnému F. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom G., o vymoženie pohľadávky oprávneného 1 127,47 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 3Er/603/2012, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 2CoE/129/2012-25 zo dňa 29. novembra 2012, právoplatné dňa 6. februára 2013, takto

### rozhodol:

Dovolanie oprávneného o d m i e t a .  
Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

Súdny exekútor JUDr. Rudolf Dulina, so sídlom Exekútorského úradu v Michalovciach, žiadosťou zo dňa 03. 04. 2012, Okresnému súdu Kežmarok ako súdu prvého stupňa (ďalej tiež ako „exekučný súd“) doručenou dňa 23. 04. 2012 (č. l. 1), na základe návrhu oprávneného (č. l. 2) požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného v zmysle zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA a MEDIÁČNÁ, a. s., so sídlom Sienkewiczova 4, Bratislava, IČO: 35 862 882 (ďalej len „rozhodcovský súd“), sp. zn. ISA0610017 zo dňa 02. 12. 2011, právoplatný dňa 16. 01. 2012 a vykonateľný dňa 20. 01. 2012 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“).

Okresný súd uznesením č. k. 3Er/603/2012-13 zo dňa 03. 08. 2012, žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej pod č. Ex 1887/12, zamietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa poukázal na § 41 ods. 2, § 44 ods. 2 EP, § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoRK“), ako aj § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) účinného v

časе uzavretia zmluvy o úvere medzi Poštovou bankou, a. s., ako právny predchodcom oprávneného a povinným. Konštatoval, že dodávateľ v súlade s rozhodcovskou doložkou v predmetnej veci obsiahnutej v obchodných podmienkach pre úver, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere zo dňa 21. 11. 2006, v článku 9 Obchodných podmienok, bod 9.2, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul v predmetnom konaní, znemožnil voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodnutie sporu štátnym súdom, keď uviedol, že všetky spory vzniknuté z úverovej zmluvy budú v prípade nedosiahnutia dohody riešené v rozhodcovskom konaní. Spotrebiteľský spor sa riešil pred rozhodcovským súdom a keďže sa rozhodcovské konanie začalo na návrh oprávneného, spotrebiteľ bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Takto formulovanú rozhodcovskú doložku si povinný ako spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu o úvere, ktorej súčasťou sú obchodné podmienky pre úver, ako aj Všeobecné obchodné podmienky, ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým obchodným podmienkam oprávneného, a teda aj rozhodcovskému konaniu. Prvostupňový súd mal za to, že dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, rozhodcovská doložka je neprijateľná, a preto rozhodcovské rozhodnutie nemôže byť plnohodnotným exekučným titulom. Z uvedených dôvodov žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie oprávnený a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť (č. 1. 23), bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) predložené Krajskému súdu v Prešove ako súdu odvolaciemu. Tento prejednávúc vec podľa § 212 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 2CoE/129/2012-25 zo dňa 29. 11. 2012, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, majúce za to, že tento vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver.

Z obsahu spisu mal za nepochybné, že v danom prípade ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy s tým, že v Obchodných podmienkach pre úver v čl. 9.2 bola uvedená rozhodcovská doložka, podľa ktorej spory, ktoré vzniknú zo zmluvy, budú riešené v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a. s. Konštatoval, že obmedzenie možnosti spotrebiteľa brániť si svoje práva pred nezávislým súdom, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedenú podmienku odvolací súd považoval za neprijateľnú, a preto neplatnú. Vo vzťahu k argumentácii oprávneného, spočívajúcej v tvrdení, že zákon o bankách upravuje povinnosť bánk ponúknuť klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy, odvolací súd uviedol, že ani táto povinnosť ich nezbavuje konania v súlade so spotrebiteľským právom.

Odvolací súd ďalej zdôraznil, že ak dojednanie ukladajúce spotrebiteľovi povinnosť podrobiť sa rozhodcovskému konaniu je pre jeho neprijateľnosť neplatné, pre vykonanie exekúcie chýba základný predpoklad, a to právoplatný a vykonateľný exekučný titul. Uviedol, že rozhodcovský súd môže vec v rozhodcovskom konaní prejednať len vtedy, ak medzi zmluvnými stranami bola v súlade s § 3 ZoRK uzatvorená platná rozhodcovská zmluva o tom, že majetkové spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred jediným rozhodcom. Bez takejto platnej zmluvy, majúcej buď formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve (§ 4 ods. 1 ZoRK), rozhodcovský rozsudok nemôže byť podkladom pre exekučné konanie.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 251 ods. 4 O. s. p. tak, že ich náhradu účastníkom nepriznal, lebo návrh na ich priznanie predložený nebol (§151 ods. 1 O. s. p.).

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 06. 02. 2013.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. a/ O. s. p., teda že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, písm. d/ (v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie), písm. e/ (nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný) a písm. f/ (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), súčasne ustanovením § 238 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dôvodnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého dovolanie možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 (písm. a/), konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (písm. b/) a rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (písm. c/).

Dovolateľ zastal názor, že rozhodcovským súdom bolo rozhodnuté v súlade so zákonom. Dovolateľ považuje za neprijateľné, aby exekučný súd poprel právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, nakoľko sa nepodal návrh na začatie konania o jeho zrušení, hoci podľa zákona bol potrebný. Namietol, že rozhodcovským rozsudkom je vo veci daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) a tým, že sa vo veci konalo, došlo k porušeniu čl. 2 ods. 2 zákona č. 460/1992 Z. z. Ústavy Slovenskej republiky. Ďalej uviedol, že ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu nie je vecne príslušný vo veci konať, či už ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo ako súd konajúci o opravnom prostriedku, ale len ako tzv. exekučný súd. Poukázal na to, že exekučný súd nie je súdom, ktorý rozhoduje o opravných prostriedkoch voči exekučnému titulu a že v exekučnom konaní nepreskúmava vecnú správnosť rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Podľa názoru oprávneného, konaním súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu mu bolo odňaté právo domáhať sa svojho práva na uspokojenie svojej pohľadávky v exekučnom konaní, nakoľko súd bez zákonného dôvodu vyslovil právoplatné a vykonateľné rozhodnutie vydané v súlade so zákonom za nevykonateľné, čím oprávnenému spôsobil ujmu. Za významnú považoval aj okolnosť, že Súdny dvor EÚ v žiadnom zo svojich rozhodnutí, týkajúcich sa výkladu Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, vo vzťahu k rozhodcovským doložkám v spotrebiteľskej zmluve, nevyslovil nekalosť takého dojednania. Ďalej namietol, že zákonodarcu mal úmysel dať spotrebiteľom právo rozhodnúť sa, kde uplatnia svoje práva, a preto nie je na mieste, aby súd nahrádzal vôľu spotrebiteľa, a to nezákonným zásahom do práv oprávneného. Má za absurdné, že ak povinná nemá záujem na uplatňovaní si svojich práv, súčasne ak žiadnym spôsobom neprejavila vôľu napadnúť rozhodcovský rozsudok, aby túto vôľu nahrádzal súd. Je toho názoru, že ak povinná svoju vôľu prejavila podpisom zmluvy, ktorá doložku obsahovala, súd svojím konaním zasahuje do práv oprávneného, ako aj povinnej svoju vôľu slobodne prejavíť. Vyslovil tiež názor, že rozhodcovská doložka, ktorou sa všetky spory v súvislosti so zmluvou podriaďujú rozhodcovskému konaniu podľa zákona o rozhodcovskom konaní, nie je v zmysle Smernice 93/13/EHS nekalou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve. Odňatie práva oprávneného konať pred súdom sa odrazilo v tom, že uznesenia súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu, neboli dostatočne odôvodnené. Namietol, že vo vzťahu k jeho námietkam v odvolaní sa odvolací súd obmedzil len na ich citáciu, nepotvrdil a ani nepoprel opodstatnenosť jeho tvrdení v odvolaní, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Ďalej poukázal na dôvodovú správu k § 53 ods. 4 písm. r/ OZ, podľa ktorej je rozhodcovská doložka v súlade so zákonom, keďže dlžníkovi nebráni, aby si svoje práva voči veriteľovi uplatnil na príslušnom všeobecnom súde a zároveň umožňuje veriteľovi, aby si uplatnil svoje práva voči dlžníkovi na príslušnom rozhodcovskom súde v zmysle rozhodcovskej doložky. Dovolateľ podotkol, že exekučný súd je povinný skúmať ex offio iba súlad exekučného titulu so zákonom, tzn. formálnu a materiálnu stránku vykonateľnosti tohto titulu, nie vecnú správnosť (skutkové a právne závery) exekučného titulu. Zároveň uviedol, že zákon o rozhodcovskom konaní umožňuje povinnému podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku žalobu na jeho zrušenie. Povinný však v rozhodcovskom

konaní nevyvinul žiadnu aktivitu za účelom ochrany svojich práv, a to ani v čase po vydaní rozsudku. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na stanovisko Súdneho dvora (ES) vo veci C-40/08 z 29. 01. 2008 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, bod 47.

Vo vzťahu k zákonu č. 483/2001 Z. z. o bankách oprávnený poukázal na ust. § 93b ods. 1 a uviedol, že z dôvodu, že pôvodným veriteľom v čase uzavretia úverovej zmluvy bola Poštová banka, a. s., táto ako banka bola povinná v zmysle citovaného ustanovenia ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy podľa § 4 ods. 1 a 2 ZoRK s tým, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov budú rozhodované v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona. Poukázal tiež na § 3 ods. 2 ZoRK, v zmysle ktorého rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov strán, pokiaľ to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve nevylúčia. Vzhľadom na to, že uvedené vylúčené nebolo, oprávnený nemal inú možnosť, ako podať žalobu na rozhodcovskom súde v zmysle dohodnutej rozhodcovskej doložky.

Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení dovolateľ dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie, resp. aby uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinný sa k dovolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania v zmysle § 243a ods. 3 O. s. p. najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Z príslušných ustanovení O. s. p. je zrejmé, že dovolaním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. sú uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu, vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné. Je tomu tak v prípade, ak je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska s tým, že dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci Krajský súd v Prešove ako súd odvolací síce potvrdil uznesenie Okresného súdu Kežmarok ako súdu prvého stupňa o zamietnutí žiadosti súdnej exekútorky o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, avšak bez toho, že by vo výrokovej časti prípustnosť dovolania vyslovil. Rovnako sa nejedná o ďalšie prípady prípustnosti dovolania proti uzneseniu zakotvené v § 239 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie oprávneného v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Dovolateľ zastáva tiež nesprávny názor, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 238 ods. 3 O. s. p. Oprávnený prehliada, že aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy len v prípade, ak dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu uvedenému v tomto ustanovení. Keďže dovolanie oprávneného smeruje proti uzneseniu, prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodiť ani z ust. § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p., na ktorú skutočnosť je dovolací súd povinný vždy prihliadnuť. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale skúmal tiež, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Pri existencii uvedených väd možno totiž dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. pritom nie je významný predmet konania, ani subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady uvedené v § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. nenamietal a keďže vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, zameral sa dovolací súd na vady konania podľa § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p., namietané dovolateľom.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť svojho dovolania, podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia tunajšieho kolégia sp. zn. 4 Oboer 19/2013 zo dňa 26. 03. 2013, 4 Oboer 76/2013 zo dňa 31. 05. 2013, 4 Oboer 50/2013 a 4 Oboer 110/2013 zo dňa 24. 06. 2013, 4 Oboer 44/2013 a 4 Oboer 187/2013 zo dňa 31. 07. 2013, 5 Oboer 19/2013 zo dňa 19. 09. 2013, ale aj občianskoprávneho kolégia napr. 3 Cdo 62/2013 zo dňa 25. 07. 2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. S prihliadnutím na požiadavku procesnej ekonomiky preto najvyšší súd na odôvodnenia týchto rozhodnutí v podrobnostiach poukazuje s tým, že sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná iba vtedy, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach však vyplýva priamo zo zákona (napr. § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 EP),
2. prekážku rozsúdenej veci (§ 237 písm. d/ O. s. p.) pre exekučné konanie netvorí rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní, lebo rozhodcovské konanie nemá charakter exekučného konania,
3. ust. § 237 písm. e/ O. s. p. má dopad len na tie prípady, v ktorých súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebol podaný žiadny návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu

(oprávnený však návrh na vykonanie exekúcie podal),

4. pri postupe podľa § 44 ods. 2 EP sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu, pričom oboznamovanie s obsahom listín, zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania, sa nemusí vykonávať na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného,

5. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa oprávnenému právo na výkon rozhodnutia neodopiera,

6. pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor so spotrebiteľom prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012),

7. postup banky v danom prípade nezodpovedal ust. § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, lebo rozhodcovská doložka nebola naformulovaná tak, aby založila právomoc rozhodcovského súdu zriadeného bankami alebo ich záujmovým združením (§ 67 ods. 1 a 2 zákona č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku a o doplnení a zmene niektorých zákonov),

8. nedôvodná a irelevantná je aj námietka oprávneného, že slovenský preklad Smernice nie je správny.

K záverom uvedeným vo vyššie označených bodoch 1. až 8. dospel najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 OZ), ktorá skutočnosť zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na uvedené nie je vykonateľný exekučný titul.

Vo vzťahu k námietke dovolateľa, spočívajúcej v tvrdení, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), dovolací súd uvádza, že iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Dovolateľ napokon tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ust. § 239 O. s. p., v dovolacom konaní sa existencia procesných väd konania, tvrdených dovolateľom, nepotvrdila a nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p.. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. So zreteľom na odmietnutie dovolania z dôvodu jeho neprípustnosti, nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Úspešným účastníkom dovolacieho konania bol povinný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže mu však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný